עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

עח:

האי קרא רישא בכ"ג. פירוש דכתיב תלמנה לה יקחו וסיפא ומירבי כל כהנים ומזרע ישראל ודרשינן שנזקעו בתוליה לכהן הדיוט ונרמה לפרש רישא בכ"ג דכתיב תלמנה וגרושה לה יקחו כי אם בתולות והא ליתיה תלת בכ"ג: **וסיפא בכהן הדיוט.** דקתמר בתולות מזרע ישראל והתלמנה מאחר מהיה תלמנה מכהן יקחו וקס"ד דסיפא סיפא תלמנה ממיתחם הראוי להבעל לכהונה כדדרים ליה רבי יהודה לקמן מן המשיחים להכהונה ותלמנה שהמת מותרת לכהן לא מצינת לה תלת בכהן הדיוט ושיכי מיפסק קרא ממילא: **וכתב קרא בכי** בתמיה לא פרים ביה בהיא דבעברת מחרינא בעי לאיתעתויי: **ומשומל שוכב בהיכל ה'.** מדא מילתא משמע ועל כרחך מפסקינן ליה ומשומל שוכב במקומו בנית משמר הלויים שהיו שומרים את הבית וכן תרגם יונתן בעזרת ליוחי והיכל אחר קאי שהמטורה היתה בהיכל מצין שילה: **מכאן אין.** אם היתה תלמנה בהן תיפסל לכהן תלמנה ישראל לא בתמיה הכי הוחזר כהן הדיוט על תלמנה: **משאר כהנים יקחו.** לפרושי אחת מכהנים הדיוט קאי והכי קאמר והתלמנה אחר מהיא תלמנה לפילו משראל משאר כהנים שהיו שומרים לה בהיכל ולא מכהן הדיוט: **מן המשיחין לכהוה.** תלמנת אחד מהאחין להבעל אחו לכהוה יקחו למעוטי תלמנה גר וכני יהודה לטעמיה דאמר לעיל דאחיי יחזקאל מהמכתת בנת גר זכר דכתיב מזרע בית ישראל לרבות גר ואפילו הכי אמר רבי אליעזר בן יעקב אמר רב נחמן אמר לי הונא בא לימלך מורים לו כרבי אליעזר בן יעקב נשא אין מוציאים אותה ממנו כרבי יוסי: **מתני' האומר** בני זה ממזר אינו נאמן ואפילו שניהם מודים על העובר שבמעיה ממזר הוא אינם נאמנים רבי יהודה אומר נאמנים: **גמ'** מאי ואפילו שניהם לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא איהו דלא קים ליה אלא אפילו איהי דקים לה לא מהימנא ולא מיבעיא היכא דאית ליה חזקה דכשרות דלא מהימני אלא אפילו עובר נמי דלית ליה חזקה דכשרות לא מהימני: רבי יהודה אומר נאמנים: כדתניא יכיר יכירנו לאחרים מכאן אמר רבי יהודה נאמן אדם לומר זה בני בכור ובשם שנאמן אדם לומר זה בני בכור כך נאמן אדם לומר זה בן גרושה וזה בן חלוצה וחכמים אומרים אינו נאמן אמר ליה רב נחמן בר יצחק לרבא בשלמא לרבי יהודה דכתיב יכיר אלא לרבנן יכיר למה לי בצריך הכירה למאי הלכתא לתת לו פי שנים פשיטא למה לי קרא מגו דאי בעי מיתבא ליה מתנה מי לא יהבי ליה בנכסים שנפלו לאחר מיכן ולרבי מאיר דאמר אדם מקנה דבר שלא בא לעולם יכיר למה לי שנפלו לו בשהוא גוסס: **מתני' ומי שנתן רשות לשלוחו לקדש את בתו והלך הוא וקדשה אם שלו קדמו קידושי קידושין ואם של שלוחו קדמו קידושי קידושין ואם אינו ידוע שניהם**

קידשה

האי קרא בכהן גדול וסיפא בכהן הדיוט אמר ליה אין וכתב קרא הכי אמר ליה אין דכתיב [1]**ונר אלהים טרם יכבה ושמואל שוכב בהיכל ה'** [2]**והלא** [3]**אין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבד אלא נר אלהים טרם יכבה בהיכל ה' ושמואל שוכב במקומו** [4]**והאלמנה אשר תהיה אלמנה מכהן יקחו מכהן אין מישראל לא הכי קאמר מכהן יקחו משאר כהנים יקחו תניא נמי הכי מכהן יקחו משאר כהנים יקחו רבי יהודה אומר מן המשיאים להכהונה יקחו רבי יהודה לטעמיה דאמר בת גר זכר כבת חלל זכר כל שאתה נושא בתו אתה נושא אלמנתו וכל שאי אתה נושא בתו אי אתה נושא אלמנתו: ר' יוסי אומר אף גר שנשא גיורת: אמר רב המנונא משמיה דעולא הלכה כרבי יוסי** [5]**והלכה כרבי יוסי ומיום שחרב בית המקדש** [6]**נהגו כהנים סילסול בעצמן** [7]**כרבי אליעזר בן יעקב אמר רב נחמן אמר לי הונא בא לימלך מורים לו כרבי אליעזר בן יעקב** [8]**נשא אין מוציאים אותה ממנו כרבי יוסי:**

מתני' האומר בני זה ממזר אינו נאמן ואפילו שניהם [9]**מודים על העובר שבמעיה** ממזר הוא אינם נאמנים רבי יהודה אומר [10]**נאמנים: גמ'** מאי ואפילו שניהם לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא איהו דלא קים ליה אלא אפילו איהי דקים לה לא מהימנא ולא מיבעיא היכא דאית ליה חזקה דכשרות דלא מהימני אלא אפילו עובר נמי דלית ליה חזקה דכשרות לא מהימני: רבי יהודה אומר נאמנים: [11]**כדתניא** [12]**יכיר יכירנו לאחרים מכאן אמר רבי יהודה נאמן אדם לומר זה בני בכור** [13]**ובשם שנאמן אדם לומר זה בני בכור כך נאמן אדם לומר** [14]**זה בן גרושה וזה בן חלוצה וחכמים אומרים אינו נאמן אמר ליה רב נחמן בר יצחק לרבא בשלמא לרבי יהודה דכתיב יכיר אלא לרבנן** [15]**יכיר למה לי בצריך הכירה למאי הלכתא לתת לו פי שנים פשיטא למה לי קרא מגו דאי בעי מיתבא ליה מתנה מי לא יהבי ליה בנכסים שנפלו לאחר מיכן ולרבי מאיר דאמר** [16]**אדם מקנה דבר שלא בא לעולם** [17]**יכיר למה לי** [18]**שנפלו לו בשהוא גוסס: מתני'** [19]**מי שנתן רשות לשלוחו לקדש את בתו והלך הוא וקדשה אם שלו קדמו קידושי קידושין ואם של שלוחו קדמו קידושי קידושין ואם אינו ידוע**

שניהם

האי קרא רישא בכהן גדול וסיפא בכהן הדיוט אמר ליה אין וכתב קרא הכי אמר ליה אין דכתיב [1]**ונר אלהים טרם יכבה ושמואל שוכב בהיכל ה'** [2]**והלא** [3]**אין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבד אלא נר אלהים טרם יכבה בהיכל ה' ושמואל שוכב במקומו** [4]**והאלמנה אשר תהיה אלמנה מכהן יקחו מכהן אין מישראל לא הכי קאמר מכהן יקחו משאר כהנים יקחו תניא נמי הכי מכהן יקחו משאר כהנים יקחו רבי יהודה אומר מן המשיאים להכהונה יקחו רבי יהודה לטעמיה דאמר בת גר זכר כבת חלל זכר כל שאתה נושא בתו אתה נושא אלמנתו וכל שאי אתה נושא בתו אי אתה נושא אלמנתו: ר' יוסי אומר אף גר שנשא גיורת: אמר רב המנונא משמיה דעולא הלכה כרבי יוסי** [5]**והלכה כרבי יוסי ומיום שחרב בית המקדש** [6]**נהגו כהנים סילסול בעצמן** [7]**כרבי אליעזר בן יעקב אמר רב נחמן אמר לי הונא בא לימלך מורים לו כרבי אליעזר בן יעקב** [8]**נשא אין מוציאים אותה ממנו כרבי יוסי:**

מתני' האומר בני זה ממזר אינו נאמן ואפילו שניהם [9]**מודים על העובר שבמעיה** ממזר הוא אינם נאמנים רבי יהודה אומר [10]**נאמנים: גמ'** מאי ואפילו שניהם לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא איהו דלא קים ליה אלא אפילו איהי דקים לה לא מהימנא ולא מיבעיא היכא דאית ליה חזקה דכשרות דלא מהימני אלא אפילו עובר נמי דלית ליה חזקה דכשרות לא מהימני: רבי יהודה אומר נאמנים: [11]**כדתניא** [12]**יכיר יכירנו לאחרים מכאן אמר רבי יהודה נאמן אדם לומר זה בני בכור** [13]**ובשם שנאמן אדם לומר זה בני בכור כך נאמן אדם לומר** [14]**זה בן גרושה וזה בן חלוצה וחכמים אומרים אינו נאמן אמר ליה רב נחמן בר יצחק לרבא בשלמא לרבי יהודה דכתיב יכיר אלא לרבנן** [15]**יכיר למה לי בצריך הכירה למאי הלכתא לתת לו פי שנים פשיטא למה לי קרא מגו דאי בעי מיתבא ליה מתנה מי לא יהבי ליה בנכסים שנפלו לאחר מיכן ולרבי מאיר דאמר** [16]**אדם מקנה דבר שלא בא לעולם** [17]**יכיר למה לי** [18]**שנפלו לו בשהוא גוסס: מתני'** [19]**מי שנתן רשות לשלוחו לקדש את בתו והלך הוא וקדשה אם שלו קדמו קידושי קידושין ואם של שלוחו קדמו קידושי קידושין ואם אינו ידוע שניהם**

לפניו במיו יטול זה כהן מלק בכורה לבהני מי לאו דאסמעינן קרא ליכא מיגו דאי בעי לימיהבינהו להאסמא לו מי יהיב לאין מהם מקנה דשלא בא לעולם [20]**והאסמא שקיל להו מבורת יבוסה: לאחר מיכן.** לאחר שהעיד כן מהני ליה אפילו הכי מאיר בשומר נאמן, והכא ליכא מגו דאין יכול לומר לו בתורת מתנה דאין אדם מקנה דבר שלא בא לידו. **כשוא גוסס.** כתוב בספר התרומה [הלכות גיטין סימן קלן] שר"ח פירש שאע"פ שהוא מדבר אינו יכול להקנותם במתנה, כיון שרוב גוססים למיתה הרי הוא חשוב כמת. וכתב בעל התרומה וכמאן מוכיח רבינו יואל כי גוסס אע"פ שמדבר בטוב ונם דעתו מיד צח עליו אינו יכול לומר נם שחשוב כמת שכמו שאינו יכול להקנות במתנה אינו יכול לומר נם. והא דתנן פ"ק (ע"ז) דאהלות (ובמס' שמחות הגוסס הרי הוא כחי לכל דבריו נוחל ומנחיל זקוק ליבם ופוטר. היינו דוקא מילי דאחי ממילא אבל עשייתו ומתן תו וגטו אינו כלום]*. (ואדם מקנה וכו') ואע"פ שכתב הר"ם בערכין פ"א (הי"ג) הגוסס אין לו ערך ואין לו דמים הואיל וכתב הגוסקים כתים הרי הוא כמת, ע"כ. לא רצה לומר שיהא כמת לכל דבר אלא לגבי הני מילי דוקא קאמר, דמ(ם) ליה לשאין אדם נותן בו פרוטה כמו שאין נותנין כמת. וערך נמי ליה דאינו יכול להעמידו לפני הבהן ולהעריכו, ואע"ג דא"ר יוחנן במי שאחזו [ניטין ע, ב] שאם אמר כתבו וחנו נם לאשתי ואחזו קורדיקוס לא יחנו עד וכו' (כדבריהם החם) דמימי ליה לשויטה כדג "ירנא החם שעמא דהואיל והוא שויטה ומדבר אי שריא למיהבת ליה כשהוא שוטה הואיל ואמר כתבו וחנו כשהוא פקח, אתי למישרא למיתן נישא כי אמר כתבו וחנו כשהוא שוטה אלא הרי נ"ל, משום הכי בהך אנפה פסיל ליה ר' יוחנן מדרבנן כדג "ירנא החם, אבל מדאוריית הרי נישא והא אמר כתבו וחנו [כשהוא פקח, אבל נכי נוסס אם אמר כתבו וחנו [כשהוא שוטה] אלא נתנוהו [אלא] כשהוא נוסס ולא נפיק שום חורבא, שאם הוא מדבר יכול לעשות שליח עתה ונישו נם, ואם אינו מדבר הרי עש"ם שלוחתיה כשהוא מדבר הרי הוא עתה חי ולא נפיק מינה חורבא והרי נם כשר ואפילו מדרבנן. ובהדיא אמרינן בתוספתא [ניטין פ"ה ה"א] היה צולה ורימו ואמר בתבו נם לאשתי כותבים ונותנים כל זמן שיש בו נשמה. זהו עקר ובאורנו בסרק כל הנס ובמי שאחזו. ואם לו רבי מאיר דאמר אדם מקנה דבר שלא בא לעולם בעי דבהדיא שתא שיבאו לידו דדבר ונוסס לאו בר נתינה. ונאמן אע"ג דלא מצי למיתן ליה. דאף על גב (דאמר) דנכסים שיפלו לי כשאהיה נוסס נתנום לך לאו כלום הוא אפילו לר' מאיר. והאי דלא אמר לאחר שמת. דאפילו משום כבודה אינו נוטל דיראי הוא ואין הבכור נוטל בראוי כבמוחזק. אבל נוסס הוא כחי לכל דבריו תוחל ומנחיל. **מתני'. אם שלו קדמו.** אם שלו מצו למיתן לה. דאף על גב (דאמר) דנכסים שיפלו לי כשאהיה נוסס נתנום לך לאו כלום הוא אפילו לר' מאיר. והאי דלא אמר לאחר שמת. דאפילו משום כבודה אינו נוטל דיראי הוא ואין הבכור נוטל בראוי כבמוחזק. אבל נוסס הוא כחי לכל דבריו תוחל ומנחיל. **מתני'. אם שלו קדמו.** אם שלו מצו למיתן לה. דאף על גב (דאמר) דנכסים שיפלו לי כשאהיה נוסס נתנום לך לאו כלום הוא אפילו

*סמ"ק התרומה עם.

עין משפט נר מצוה

עח א מיי' פ"ו מהלכות נזיר הלכה יא ופי"ב מהלכות מלכים הלכה ד:
פה ב מיי' פ"ט מהל' איסורי ביאה הלכה יב טושו"ע א"ה סימן ז סעיף כח [ומיי' ד סמ"ג כג]:
פו ג מיי' שם ופט"ו הל"ט סמג לאוין קו טושו"ע אה"ע סי' ז סעיף כח:
פז ד מיי' פ"ג מהלכות נחלות הל' יד [פט"ו מהלכות איסורי ביאה הל' טו] סמג עשין כו טור ש"ע מ"מ סי' רנו סעיף יב [סמ"ע סי' ד סעי' כט]:
פח ה מיי' פ"ו מהלכות איסורי ביאה הלכה טו סמג לאוין קו:
פט ו מיי' פ"ט מהלכות איסורי ביאה הל' ד) טושו"ע אה"ע סימן ל סעיף ט:

מוסף תוספות

א אפילו לר"מ וכו'. פ"ה א ן המתנה חלה אלא כשבא ל שהוא ובא לעולם הילכך כ"ן דהשתא לאו בר הקנאה ה א אין במעשיו כלום. ר"ב"א. ב מכאן כיון ד"א כר מתנה הוא. תוס' ט ד וכ"ה בפסקי הרא"ש. ג אע"פ שהוא מיושב בדעתו כ"ן שאינו יכול ליתן במתנה דו תן בירה כתוב ובעינן דחזי לן ענה. תוס' טוך. ד. משום ח ראש. רא"ש. ועי' קרבן נה. אל. ת ראי לאו בר נתינה ה"ג משום דחשיב כמת, אפי' ש וחו נמי לא מצי יהיב ליה. ת"ז הרא"ש. ז דקרא דיכיר לי"א לאוקמא בהכי דאם א ו יכול לדבר עתה וליתנם יתנם כשיתרפא. רא"ש.

תום' ר"י הזקן

לו ה על הקיחה אלא ספני הו לול והואיל ולא בא עליה א ו לוקה. והה"נ לפמורת ונו נגה לישראל דלא תפירי מא יפורי כהונה ואין ליקון עי הם אלא בביאה שאחר קד שין, והנה זה הפירוש טו: מאד ומקובל לר"ש הר: נאות לשטת הגמ' ורנ א עמד בדעת אחרת, כי לפ' ר"ש רבא סובר שאף בא לכתה אינו לוקה משום לא יחי ל, ולא ידעתי מי הכריח לה גר מדעתו ולומר שלוקה מע ים לא יחלל באלמנה. והא דק ימר רבא בהמודה פרק כל האפוין (כתו. בן בתורה גר: הבא עליה לוקה משום לא יחלל (לא:ביר) (לאביין קא ור כמ"ש בפרק הבא על יבנ תו [בכורות פא, ב, ע"ש]). **מר"ן.** נאמנן. במילתיה דר' יהו"ה גרסינן נאמן. דאריש קא: כשהאב מעיד. ובפרק יש נותלין (כ"ב קכח, ב) אינ אינ"ש בעיא להלכא כר' יהודה, ובכ התולין (בכורות מז, א) נמי אמרינן נאמן כר' יהודה אב: אם יש לו]הן בנים אינו נאמ:. **גמ'** חזקה דכשרות. שד ר יצא לאויר העולם ועד הנה היה בחזקת כשר. הרי: דכתיב יכיר. לאשמועינן שנ: מן לפפלו, אבל לרבנן דא: רי שאינו נאמן לפפלו אל: להורישו בנכסיו פי שנים למו: לי קרא פשיטא דנאמן הוא כמגו דהא אי בעי למיתן ליה כל נכסיה יהיב ליה. היר ך אע"ג דלא ידיעין אם הוא בכור אם לאו כגון שבאו ממי נח ים. פשיטא דנאמן מש ם מגו. לאחר מכן. לאחר שהעיד בפנינו שהוא רוצה ללכת בדרך רחוקה והעיד בפנינו שהוא בכור וישול פי שנים בנכסי אביו בשימות אבי של זה האב המעיד נאמן, והכא ליכא מגו דאין יכול ליתן לו בתורת מתנה דאין אדם מקנה דבר שלא בא לידו. כשוא גוסס. כתוב בספר התרומה [הלכות גיטין סימן קלן] שר"ח פירש שאע"פ שהוא מדבר אינו יכול להקנותם במתנה, כיון שרוב גוססים למיתה הרי הוא חשוב כמת. וכתב בעל התרומה וכמאן מוכיח רבינו יואל כי גוסס אע"פ שמדבר בטוב ונם דעתו מיד צח עליו אינו יכול ליתן נם שחשוב כמת שכמו שאינו יכול להקנות במתנה אינו יכול ליתן נם. והא דתנן פ"ק (ע"ז) דאהלות (ובמס' שמחות הגוסס הרי הוא כחי לכל דבריו נוחל ומנחיל זקוק ליבם ופוטר. היינו דוקא מילי דאחי ממילא אבל עשייתו ומתן תו וגטו אינו כלום]*. (ואדם מקנה וכו') ואע"פ שכתב הר"ם בערכין פ"א (הי"ג) הגוסס אין לו ערך ואין לו דמים הואיל וכתב הגוסקים כתים הרי הוא כמת, ע"כ. לא רצה לומר שיהא כמת לכל דבר אלא לגבי הני מילי דוקא קאמר, דמ(ם) ליה לשאין אדם נותן בו פרוטה כמו שאין נותנין כמת. וערך נמי ליה דאינו יכול להעמידו לפני הבהן ולהעריכו, ואע"ג דא"ר יוחנן במי שאחזו [ניטין ע, ב] שאם אמר כתבו וחנו נם לאשתי ואחזו קורדיקוס לא יחנו עד וכו' (כדבריהם החם) דמימי ליה לשויטה כדג "ירנא החם שעמא דהואיל והוא שויטה ומדבר אי שריא למיהבת ליה כשהוא שויטה אלא הרי נ"ל, משום הכי בהך אנפה פסיל ליה ר' יוחנן מדרבנן כדג "ירנא החם, אבל מדאוריית הרי נישא והא אמר כתבו וחנו [כשהוא פקח, אבל נכי נוסס אם אמר כתבו וחנו [כשהוא שוטה] אלא נתנוהו [אלא] כשהוא נוסס ולא נפיק שום חורבא, שאם הוא מדבר יכול לעשות שליח עתה ונישו נם, ואם אינו מדבר הרי עש"ם שלוחתיה כשהוא מדבר הרי הוא עתה חי ולא נפיק מינה חורבא והרי נם כשר ואפילו מדרבנן. ובהדיא אמרינן בתוספתא [ניטין פ"ה ה"א] היה צולה ורימו ואמר בתבו נם לאשתי כותבים ונותנים כל זמן שיש בו נשמה. זהו עקר ובאורנו בסרק כל הנס ובמי שאחזו. ואם לו רבי מאיר דאמר אדם מקנה דבר שלא בא לעולם בעי דבהדיא שתא שיבאו לידו דדבר ונוסס לאו בר נתינה. ונאמן אע"ג דלא מצי למיתן ליה. דאף על גב (דאמר) דנכסים שיפלו לי כשאהיה נוסס נתנום לך לאו כלום הוא אפילו לר' מאיר. והאי דלא אמר לאחר שמת. דאפילו משום כבודה אינו נוטל דיראי הוא ואין הבכור נוטל בראוי כבמוחזק. אבל נוסס הוא כחי לכל דבריו תוחל ומנחיל. **מתני'. אם שלו קדמו.** אם שלו מצו למיתן לה. דאף על גב (דאמר) דנכסים שיפלו לי כשאהיה נוסס נתנום לך לאו כלום הוא אפילו

*סמ"ק התרומה עם.

מסורת הש"ס

ג) סנהדרין קא: יומא כה. סנט סוטה מ: מנ: תמיד כז. ב) [כשמלות פ' תמר סימן ק"ד ופ' לולב הגזול דף נ"ג ע"ב] תמר כי יומא כג. סנה. ג) כתובות ג. ד) [כמבר המשנה וכרי"ף ורמ"ח פרק תומרים]. ה) לעיל עד. ב"ב קנ: [כמ"ש: זה כני כ"ג מן כ"ח]. ו) [ע' תוס' כתובות מז: ד"ה מ"ט]. ז) לעיל סב: [ומ"ש] כ"ב קנ:. ח) יבמות מג. י) [כמ"ש וכ"ב טפה: נזקפים]. כ) [כדפי"ר: תוספ]. ל) [כדפי"ר: וכתפ"]. מ) [כדפי"ר בד"ה. ומס: כל שאין]. נ) [כ"ב"ש שכרי"ף: תפה ומכלה]. ס) [ל"ל נתמעט מי' תי"ע] [וכ"ב כרש"י שכרי"ף ע"י"ש תמם כרי"ו אחן גורס נתמן]. ע) [לעיל סב ע"ב]. פ) [כ"ב קכג ע"ב]. צ) [כמס' שמחות שלפנינו ליתא]. [ותמם כ"ה בערכין ג:, וכקרבי"נ כתן קה"י מביא כתוס' לעיל דכתמכת ערכין תמרין]. ק) [לעיל כח ע"ב]. ר) [ניטין סב ע"ב, ולעיל מג ע"ב דרוב נוסמין למיתה]. ש) [ל"ל לכן, וכ"ה ביכמות שם וש"ם תוד"ה ואין תמם].

תורה אור השלם

1. וְנֵר אֱלֹהִים טֶרֶם יִכְבֶּה וּשְׁמוּאֵל שֹׁכֵב בְּהֵיכַל יְיָ אֲשֶׁר שָׁם אֲרוֹן אֱלֹהִים:
שמואל א ג ג
2. וְהָאַלְמָנָה וּגְרוּשָׁה לֹא יִקְּחוּ לָהֶם לַעֲשִׂים כִּי אִם בְּתוּלֹת מִזֶּרַע בֵּית יִשְׂרָאֵל וְהָאַלְמָנָה אֲשֶׁר תִּהְיֶה אַלְמָנָה מִכֹּהֵן יִקָּחוּ: יחזקאל מד כב
3. כִּי אֵת הַכֹּבֵד בֵּן הַשְׁוְאָה יְכִיר לָחֶת לוֹ פִּי שְׁנַיִם בְּכֹל אֲשֶׁר יִמָּצֵא לוֹ כִּי הוּא רֵאשִׁית אֹנִי לוֹ מִשְׁפַּט הַבְּכֹרָה: דברים כא יז

טוסף רש"י

אין ישיבה בעזרה. שנאמר (דברים יח) לעמוד [לשרת העומדים שם לפני ה'] (יומא כג. סט:). ולא מינו כה ישיבה (שם). דלתן כנוד שמים נכך, ומפני מלאכי השרת שלא יהרגוהו שם יכיר. מת הכהן בן השנאה יכיר, יכירנו לאחרים. שאם יתן כ"ד מכירים אותו, נותן עליו לומר זה בני בכור (יבמות מג.). ר' יהודה מתמר לה, נותן אדם נאמן, ואע"פ שמאיקון אחר נכנסו (רשב"ם ב"ב קכז:). זה בן גרושה. והכן אלו הוא (יבמות מג.). לאחר שנפטרים מהחולים ולפני לו זה, אי שמא אשה גרושה יכולה לומר מדכתיב יכיר, מה לי בכור מה לי לפנר אחר (רשב"ם ב"ב קכז:). בן חלוצה. אלו מדרבנן, נזירה מלוה אינו נרוש, ואע"ג דמקח קרקע אמכתב כעלמא כתם קרקע אמכתב כעלמא (רשב"ם ב"ב שם). **וחכמים** אומרים אינו נאמן. לא נכנסו ולא נחלו וכנון שמאיקון נאמר שהוא בכור (רשב"ם שם).

המשך בסוף המסכת.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com